

MARY HIGGINS CLARK

HELEMAAL ALLEEN

Celia probeert aan haar problemen te ontsnappen, maar raakt plotseling verstrikt in een moordzaak...

XANDER

THRILLER

1

Het grootse cruiseschip Queen Charlotte stond op het punt om aan haar eerste reis te beginnen en zou spoedig van haar ligplaats aan de Hudson vertrekken. Ze was een luxueus meesterwerk dat werd vergeleken met de eerste Queen Mary en zelfs de Titanic, die meer dan honderd jaar eerder het top-punt van luxe was geweest.

Een voor een kwamen de passagiers aan boord. Ze werden ingecheckt en uitgenodigd om naar de grote salon te gaan, waar kelners met witte handschoenen hen champagne aanboden. Toen de laatste gast was gearriveerd, hield kapitein Fairfax een korte toespraak.

‘We beloven u dat dit de meest elegante reis zal zijn die u ooit zult maken,’ zei hij. Zijn Engelse accent gaf zijn woorden iets extra deftigs. ‘Uw suites zijn ontworpen in de stijl van de magnifieke oceaanstomers van vroeger. De Queen Charlotte kan aan precies honderd gasten onderdak bieden. Onze vijftientig bemanningsleden zullen u op elke mogelijke manier van dienst zijn. Ons entertainment doet niet onder voor Broadway, Carnegie Hall of het Metropolitan Opera. Er zullen verschillende lezingen gehouden worden waaruit u kunt kiezen. Tot onze sprekers behoren beroemde auteurs, oud-diplomaten en experts op het gebied van Shakespeare

en gemmologie. De beste chef-koks ter wereld zullen de lekkerste van-boer-tot-bord-maaltijden voor u bereiden. En we weten dat varen een dorstige aangelegenheid is. Om dit probleem te verhelpen zijn er door gerenommeerde sommeliers verschillende wijnproeverijen voorbereid. Om het verleden eer aan te doen, zal er een lezing gegeven worden over het boek van Emily Post, de legendarische expert op het gebied van etiquette uit de vorige eeuw, waarbij de interessantste gebruiken van vroeger aan bod komen. Dit is slechts een van de vele activiteiten waar u uit kunt kiezen.

Tot slot, onze menukeuze bestaat uit gerechten van de beste koks ter wereld. Wederom wil ik u welkom heten in uw thuis voor de aankomende zes dagen.

En nu wil ik u graag voorstellen aan Gregory Morrison, de eigenaar van de Queen Charlotte. Het is aan zijn visie te danken dat dit schip tot in de kleinste details klopt, waardoor u nu kunt genieten van de meest luxueuze reis die u ooit zult maken.’

Gregory Morrison, een gezette man met een rood gezicht en zilver haar, stapte naar voren.

‘Graag heet ik u allemaal welkom aan boord. Vandaag kijkt u naar de totstandkoming van de hartenwens die een kleine jongen vijftig jaar geleden had. Toentertijd stond ik naast mijn vader, de kapitein van een sleepboot, terwijl hij de prachtigste cruiseschepen de haven van New York in en uit loodste. En terwijl mijn vader vooruitkeek naar waar we naartoe voeren, keek ik vol ontzag achterom naar de spectaculaire oceaanstomers die elegant door het grijze water van de Hudsonrivier kliefden. Toen al wist ik dat ik ooit een schip wilde bouwen dat nog ontzagwekkender was dan de schepen die ik op dat moment aanschouwde. De majestueuze Queen

Charlotte is de totstandkoming van die gedurfde droom. Of u nu vijf dagen met ons meevaart naar Southampton of ons vergezelt voor onze negentig dagen durende wereldreis, ik hoop dat vandaag het begin is van een ervaring die u nooit zult vergeten.' Hij hief zijn glas en riep: 'Licht het anker!'

Er klonk wat licht applaus, waarna de passagiers met elkaar begonnen te kletsen. Alvirah en Willy Meehan, die hun vijfenveertigjarige huwelijk vierden, konden hun geluk niet op. Voor ze de loterij hadden gewonnen, was zij schoonmaakster geweest en repareerde hij overstromende toiletten en gesprongen leidingen.

De vierendertigjarige Ted Cavanaugh nam een glas champagne aan en keek om zich heen. Hij herkende een paar van de passagiers, zoals de voorzitters van General Electric en Goldman Sachs, en enkele beroemde stellen uit Hollywood.

Een stem naast hem vroeg: 'Ben jij toevallig familie van ambassadeur Mark Cavanaugh? Je lijkt sprekend op hem.'

'Ja, dat ben ik,' zei Ted met een glimlach. 'Ik ben zijn zoon.'

'Ik wist dat ik het bij het juiste eind had. Ik zal me even voorstellen. Ik ben Charles Chillingsworth.'

Ted herkende de naam van de gepensioneerde ambassadeur van Frankrijk.

'Jouw vader en ik waren vroeger allebei diplomaat,' zei Chillingsworth. 'Alle meisjes op de ambassade waren verliefd op hem. Ik vond altijd dat hij knapper was dan goed voor hem was. Hij werkte eerst als ambassadeur in Egypte tijdens twee verschillende presidentschappen, en daarna aan het Britse hof, toch?'

'Inderdaad,' bevestigde Ted. 'Mijn vader was altijd al geïntrigeerd door Egypte, een passie die ik met hem deel. Ik heb daar een deel van mijn jeugd doorgebracht, tot we naar Lon-

den verhuisden omdat hij de ambassadeur van Engeland werd.'

'En jij bent in zijn voetsporen getreden?'

'Nee, ik ben advocaat, maar een groot deel van mijn zaken zijn gewijd aan het terugkrijgen van antieke kunstschaten die uit hun land van herkomst gestolen zijn.' Hij vertelde er niet bij dat hij alleen meeding op deze reis om Lady Emily Haywood te ontmoeten en haar ervan te overtuigen de fameuze smaragden ketting van Cleopatra terug te geven aan de rechtmatige eigenaars, het volk van Egypte.

Professor Henry Longworth ving hun gesprek op en leunde voorover om beter te kunnen luisteren. Zijn ogen fonkelden geïnteresseerd. Hij was op het schip uitgenodigd als spreker, omdat hij een beroemd expert op het gebied van Shakespeare was. Zijn lezingen bevatten altijd vertolkingen van teksten en waren een groot vermaak van het publiek. Hij, een man van in de zestig met dun haar en van gemiddeld postuur, was een veelgevraagd spreker bij universiteiten en op cruises.

Devon Michaelson hield zich afzijdig van de andere gasten. Hij had geen behoefte aan het onvermijdelijke geklets dat altijd plaatsvond wanneer vreemden elkaar voor het eerst ontmoeten. Net als professor Longworth was hij in de zestig, maar hij was niet bijzonder lang en had een onopmerkelijk gezicht.

Ook de achtentwintigjarige Celia Kilbride, een lange jongedame met zwart haar en saffierblauwe ogen, stond alleen. Misschien merkte ze de bewonderende blikken van haar medepassagiers niet op, misschien konden ze haar niets schelen.

De eerste stop tijdens deze wereldreis zou het Engelse Southampton zijn. Daar zou ze van boord gaan. Net als professor Longworth was ze uitgenodigd als spreker. Ze was

gemmaologe en zou een lezing geven over de geschiedenis van beroemde juwelen door de eeuwen heen.

De meest opgewonden passagier in de salon was Anna DeMille uit Kansas, een gescheiden vrouw van zesenvijftig die deze reis had gewonnen in de tombola van haar kerk. Haar zwartgekleurde haar en wenkbrauwen staken scherp af tegen haar spichtige gezicht en lichaam. Ze hoopte dat ze tijdens deze reis haar prins op het witte paard zou ontmoeten. Waarom niet, dacht ze. Ik heb de tombola al in mijn zak, dit zou zomaar eens mijn jaar kunnen worden.

De zesentachtjarige Lady Emily Haywood, een vrouw die bekendstond om haar enorme rijkdom en haar filantropie, werd omringd door de gasten die ze zelf had uitgenodigd: Brenda Martin, al twintig jaar haar trouwe assistent, Roger Pearson, haar vermogensbeheerder en executeur-testamenteir, en Yvonne, Rogers echtgenote.

Toen Lady Emily door de pers werd geïnterviewd over de cruise, had ze verteld dat ze van plan was om de legendarische smaragdnet ketting van Cleopatra mee te nemen en hem tijdens deze reis voor het eerst in het openbaar te dragen.

Toen de passagiers uiteengingen en elkaar een behouden vaart wensten, konden ze niet weten dat in elk geval een van hen Southampton niet in levenden lijve zou bereiken.

2

In plaats van naar haar kajuit te gaan stond Celia Kilbride bij de reling van het cruiseschip en keek toe hoe ze voorbij het Vrijheidsbeeld voeren. Ze zou minder dan een week op het schip verblijven, maar dat was lang genoeg om te ontsnappen aan het helse mediacircus dat haar had achtervolgd sinds Steven vierentwintig uur voor hun bruiloft tijdens het feestelijke avonddiner werd gearresteerd. Was dat echt pas vier weken geleden?

Ze hadden net geproost toen de FBI-agenten de privézaal van 21 Club binnenstormden. De fotograaf had net een paar foto's genomen, eentje van hen samen en eentje van de vijf karaats verlovingsring die ze droeg.

De aantrekkelijke, knappe en charmante Steven Thorne had haar vrienden opgelicht door ze te laten investeren in een beleggingsfonds dat alleen maar was opgezet om zijn riant levensstijl te onderhouden. Goddank werd hij gearresteerd voordat we getrouwd waren, dacht Celia terwijl het schip de Atlantische Ocean op voer. Gelukkig is me dat bespaard gebleven.

Eigenlijk hangt het leven van toevalligheden aan elkaar, dacht ze. Twee jaar geleden, vlak nadat haar vader was gestorven, was ze in Londen geweest om een lezing te geven over

gemmaologie. Carruthers Jewelers, haar werkgever, had haar vliegticket voor haar gekocht en het was de eerste keer dat ze eerste klas vloog.

Tijdens de terugvlucht naar New York, terwijl ze in haar stoel van haar gratis wijn nipte, legde een onberispelijk geklede man zijn koffer in het bagagevak en ging op de stoel naast haar zitten. 'Ik ben Steven Thorne,' zei hij terwijl hij met een warme glimlach zijn hand naar haar uitstak. Hij vertelde dat hij naar een financieel congres was geweest. Toen het vliegtuig landde, had ze al toegezegd een keer met hem te gaan eten.

Celia schudde haar hoofd. Hoe kon zij, een gemmologe die bij elke edelsteen meteen kon zien of er iets mis mee was, zich zo vergissen in een man? Ze haalde diep adem en de frisse geur van de oceaan vulde haar longen. Het was moeilijk te verkroppen dat veel van haar vrienden geld dat ze eigenlijk niet konden missen hadden verloren omdat zij hen aan Steven had voorgesteld. Ze was al ondervraagd door de FBI. Ze vroeg zich af of ze dachten dat zij betrokken was geweest bij de diefstal, ook al had ze ook haar eigen geld in het fonds geïnvesteerd.

Ze had gehoopt geen van haar medepassagiers te kennen, maar de media hadden al breeduit verslag gedaan van het feit dat Lady Emily Haywood op het schip aanwezig zou zijn. Ze bracht vaak bijzondere stukken uit haar enorme juwelencollectie naar Carruthers op Fifth Avenue om ze schoon te laten maken of te repareren, en ze stond erop dat Celia elk sieraad controleerde op beschadigingen of krassen. Haar assistent, Brenda Martin, ging altijd met haar mee. Dan was er nog Willy Meehan, de man die pas de winkel binnen was gelopen om een cadeau te kopen voor zijn vrouw, Alvirah. Het was hun

vijfenvestigste huwelijksjubileum en hij had honderduit verteld over de veertig miljoen dollar die ze met de loterij hadden gewonnen. Ze had hem onmiddellijk aardig gevonden.

Maar met zo veel mensen aan boord zou het gemakkelijk worden om wat tijd aan zichzelf te besteden. Het enige wat ze moest doen was twee lezingen geven en een vraag-en-antwoordsessie houden. Ze was al vaker gastspreker geweest op de schepen van de Castle Line-rederij. Elke keer had de persoon die het entertainment regelde haar naderhand verteld dat de passagiers haar de meest interessante spreker vonden. Hij had haar vorige week gebeld om iemand te vervangen die op het laatste moment ziek was geworden.

Het was een geschenk uit de hemel geweest om te kunnen ontsnappen aan de medelevende blikken van vrienden en aan de wrok van anderen die door haar hun geld hadden verloren. Ik ben zo blij dat ik hier ben, dacht ze. Ze liep terug naar haar kajuit.

Net als alles aan de Queen Charlotte was ook haar prachtig ingerichte suite ontworpen met zorgvuldig oog voor detail. Er was een zitkamer, een slaapkamer en een bad. De kasten waren ruim, in tegenstelling tot de oudere schepen waar ze eerder mee gereisd had. Daar waren de balkonhutten de helft kleiner geweest. Een schuifdeur leidde naar het balkon, waar ze kon zitten als ze de oceaانwind op haar gezicht wilde voelen maar geen behoefte had aan het gezelschap van anderen.

Het was aanlokkelijk om nu al op het balkon te gaan staan, maar ze besloot haar koffer uit te pakken en zich te installeren. Morgenmiddag zou ze haar eerste lezing geven en ze wilde nog even haar aantekeningen doornemen. Het onderwerp was de geschiedenis van zeldzame edelstenen, beginnend bij de beschavingen uit de oudheid.

Haar telefoon ging. Ze nam op en hoorde een bekende stem. Steven. Hij was vrij op borgtocht. 'Celia, ik kan alles uitleggen,' begon hij. Ze hing op en smiet de telefoon weg. Alleen al zijn stem was voldoende om haar met schaamte te overweldigen. Bij edelstenen maak ik nooit een vergissing, dacht ze bitter.

Ze slikte de brok in haar keel weg en wreef ongeduldig de tranen uit haar ogen.

3

Lady Emily Haywood, die bij iedereen bekendstond als Lady Em, zat met een kaarsrechte rug op een degelijke oorfauteuil in de duurste suite van het schip. Ze had sneeuwwit haar en had een gerimpeld gezicht dat nog steeds een bepaalde schoonheid bezat, ondanks haar vogelachtige lichaam. Het was gemakkelijk om in haar de oogverblindende Amerikaanse prima ballerina te herkennen die op haar twintigste het hart veroverde van Sir Richard Haywood, de beroemde Engelse ontdekkingsreiziger die op dat moment zesenvestig jaar oud was.

Lady Em zuchtte en keek om zich heen. Dit is elke cent dubbel en dwars waard geweest, dacht ze. Ze zat in de grootste kamer van de suite die van alle gemakken was voorzien: een enorme televisie boven de open haard, antieke Perzische tapijten, aan beide kanten van de kamer een bank die bekleed was met lichtgouden stof, bijpassende stoelen, klassiek uitgevoerde bijzettafels en een bar. Ook had de suite een grote slaapkamer en een badkamer met een stoomdouche en een jacuzzi. De badkamervloer was verwarmd en indrukwekkende marmeren mozaïeken versierden de muren. Zowel de slaapkamer als de grote kamer gaven toegang tot het privé-balkon. De koelkast zat vol met de hapjes die ze zelf had uitgekozen.

Lady Em glimlachte. Ze had een paar van haar mooiste sieraden meegenomen om tijdens deze tocht te dragen. Er reisden veel beroemdheden mee en zoals altijd wilde ze hen allemaal overtreffen. Toen ze de cruise gereserveerd had, had ze aangekondigd dat ze haar luxueuze omgeving eer aan wilde doen door de fabelachtige ketting waarvan werd geloofd dat hij aan Cleopatra had toebehoord mee te nemen en te dragen tijdens de reis. Na de cruise zou ze hem aan het Smithsonian Instituut doneren. Hij is van onschatbare waarde, dacht ze, en aangezien ik geen familieleden heb waar ik om geef, kan ik geen geschiktere plek bedenken. Ze had gehoord dat de Egyptische overheid de ketting ook graag wilde hebben, aangezien hij volgens hen uit een tombe geroofd was. Dat mogen ze dan met het Smithsonian uitvechten, dacht Lady Em. Hoe dan ook, dit is een passende gelegenheid voor mijn eerste en laatste verschijning met de ketting.

De deur naar de slaapkamer stond op een kier en ze hoorde Brenda, haar assistent, rondscharrelen terwijl ze de reiskoffers gevuld met de kleding die Lady Em uit haar uitgebreide garderobe had meegenomen uitpakte. Alleen Brenda mocht Lady Ems persoonlijke bezittingen aanraken, de butlers en bediendes niet.

Wat zou ik zonder haar moeten, vroeg Lady Em zich af. Ze weet al wat ik nodig heb voordat ik dat zelf doorheb. Ik hoop maar dat haar jarenlange toewijding aan mij haar niet van de kans beroofd heeft om een eigen leven op te bouwen.

Haar financieel adviseur en executeur, Roger Pearson, was een heel ander geval. Ze had Roger en zijn vrouw op de cruise uitgenodigd en keek altijd uit naar Rogers gezelschap. Ze kende hem al van kleins af aan en zowel zijn grootvader als zijn vader waren als financieel adviseur bij haar in dienst geweest.

Een week geleden had ze met Winthrop Hollows afgesproken, een oude vriend die ze al jaren niet had gezien. Net als zij was hij een cliënt geweest bij Rogers accountantskantoor. Nadat hij had gevraagd of ze Roger nog steeds in dienst had, had haar vriend gezegd: 'Pas op, hij is niet zoals zijn vader of grootvader waren. Ik raad je aan om je financiën te laten aantrekken door een extern bedrijf.' Toen ze Winthrop om verdere uitleg vroeg, weigerde hij om nog meer los te laten.

Ze hoorde voetstappen en de deur van de slaapkamer zwaaide open. Brenda Martin liep de grote kamer binnen. Ze was groot, niet zozeer te zwaar maar eerder gespierd. Ze was pas zestig, maar leek veel ouder. Dit kwam deels door haar haar, dat ze in een onflatteus kort kapsel droeg. Haar ronde gezicht droeg geen spoor van make-up, ook al zou ze dat goed kunnen gebruiken. Ze keek bezorgd.

'Lady Em,' begon ze timide, 'u kijkt zo boos. Is er iets mis?'

Voorzichtig, maande Lady Em zichzelf. Ik wil niet dat ze weet dat ik me zorgen maak om Roger.

'Kijk ik boos?' vroeg ze. 'Ik kan me niet voorstellen waarom.'

De opluchting stond duidelijk op Brenda's gezicht af te lezen. 'O, Lady Em,' zei ze. 'Ik ben blij dat u niet van streek bent. Ik wil dat u van elk moment van deze reis geniet. Zal ik thee bestellen?'

'Dat lijkt me zeer aangenaam, Brenda,' zei Lady Em. 'Ik kijk nu al uit naar Celia Kilbrides lezing morgen. Het is toch verbazingwekkend dat zo'n jonge vrouw al zo veel weet van edelstenen. En ik denk dat ik haar over de vloek van Cleopatra's ketting ga vertellen.'

'Ik geloof niet dat u me daar ooit over verteld hebt,' zei Brenda.

Lady Em grinnikte. ‘Het begint bij Cleopatra, die gevangen werd genomen door Augustus, Ceasars geadopteerde zoon en erfgenaam. Ze wist dat hij van plan was om haar op zijn rivierschip mee te voeren naar Rome en dat hij had bevolen dat zij deze ketting moest dragen tijdens de reis. Aangezien ze van plan was om zelfmoord te plegen, liet Cleopatra de ketting halen en vervloekte hem. “Eenieder die met deze ketting te water gaat, zal nooit meer het vasteland bereiken”’

‘O, Lady Em,’ riep Brenda, ‘wat een afschuwelijk verhaal. Misschien kunt u de ketting beter in de kluis laten!’

‘Dat nooit,’ zei Lady Em beslist. ‘Kom, laten we nu onze thee bestellen.’

4

Roger Pearson en zijn vrouw Yvonne waren net thee aan het drinken in hun balkonhut op de Queen Charlotte. Met zijn gezette postuur, dunne bruine haar en ogen waar kraaienvoetjes omheen verschenen als hij lachte, was de gezellige, extraverte Roger het soort man die iedereen op zijn gemak kon stellen. Hij was de enige die het aandurfde om met Lady Em grappen te maken over politiek; zij was een verstokte Republikein en hij was een even gepassioneerde Democraat.

Samen met zijn vrouw bekeek hij de activiteitenplanning voor de volgende dag. Toen ze zagen dat Celia Kilbride om half drie 's middags een lezing zou geven, trok Yvonne haar wenkbrauwen op. 'Is zij niet degene die bij Carruthers Jewelers werkt en betrokken is bij de fraude omtrent dat beleggingsfonds?' vroeg ze.

'Nee, die misdadiger Thorne probeert haar in zijn val mee te sleuren,' zei Roger onverschillig.

Yvonne peinsde. 'Wanneer Lady Em haar sieraden wil laten schoonmaken of herstellen, dan gaat ze naar Celia Kilbride. Dat heeft Brenda me verteld.'

Roger draaide zijn hoofd om haar aan te kijken. 'Dus Kilbride werkt daar als winkelmedewerkster?'

'Nee, ze is veel meer dan dat. Ik heb over haar gelezen. Ze is

een beroemd gemmologe en reist de hele wereld af om voor Carruthers edelstenen in te kopen. Ze geeft lezingen op dit soort schepen zodat de mensen die in het grote geld zwemen hun fortuin in dure sieraden investeren.’

‘Ze klinkt best intelligent,’ zei Roger voordat hij zich tot de televisie wendde.

Yvonne bestudeerde hem aandachtig. Zoals altijd wanneer ze alleen waren, liet Roger zijn vriendelijke houding varen en negeerde haar bijna volledig.

Ze nam een slokje thee, pakte een delicaat petitfourtje en dacht aan de kleding die ze die avond zou dragen, haar nieuwe kasjmieren jasje van Escada en een pantalon. Het jasje had een zwart-witmotief en de broek was zwart. De leren lapjes bij de ellebogen verleenden de outfit een sportief tintje, en dat was precies de dresscode van de avond.

Ze wist dat ze er veel jonger uitzag dan haar drieënveertig jaar. Ze wilde eigenlijk dat ze iets langer was, maar ze was slank en de kapper had haar haar precies de juiste blonde tint gegeven voor deze reis. De vorige keer had er net iets te veel goud in gezeten.

Haar uiterlijk was heel belangrijk voor haar, net als haar sociale positie, haar appartement aan Park Avenue en hun huis in de Hamptons. Al jaren geleden was ze uitgekeken op Roger, maar ze hield van hun levensstijl. Ze hadden geen kinderen en er bestond eigenlijk ook geen reden waarom Roger zou moeten opdraaien voor de studiekosten van de drie zoons van zijn zus, die een weduwe was. Yvonne had al jaren ruzie met haar schoonzus, maar toch vermoedde ze dat Roger het collegegeld van haar kinderen betaalde.

Ach, zolang ik maar alle dingen krijg die ik wil, dacht ze terwijl ze haar petitfourtje opat en haar laatste slok thee nam.

5

‘Dit is veel te duur, Willy, ook al vieren we ons vijfenveertigjarige huwelijk,’ verzuchtte Alvira terwyl ze de suite in zich opnam die Willy had geboekt om deze gelegenheid te vieren.

Maar ondanks haar luide protesten kon Willy de opwinding in de stem van zijn vrouw horen. Hij stond in de woonkamer, waar hij een fles champagne openmaakte, die dankzij een zilveren wijnkoeler nog gekoeld was. Terwyl hij de fles ontkurkte, keek hij naar de spiegel die van de vloer tot het plafond reikte en het donkerblauwe water van de Atlantische Oceaan buiten.

‘Willy, we hebben toch geen kamer met een eigen balkon nodig. We hadden gewoon het dek op kunnen gaan als we naar het water wilden kijken en de oceaanwind wilden voelen.’

Willy glimlachte. ‘Schat, ik vermoed dat elke suite zijn eigen balkon heeft.’

Alvira stond nu in de badkamer naast hun slaapkamer. Ze riep naar hem. ‘Willy, dit geloof je niet! Ze hebben in de spiegel een tv-schermbouwd. Dit moet allemaal een fortuin gekost hebben.’

Willy glimlachte toegeeflijk. ‘Liefste, we krijgen bruto twee miljoen per jaar, dat is al vijf jaar zo. Bovendien verdien je

ook nog geld omdat je stukjes schrijft voor *The Globe*.’

‘Ik weet het,’ zuchtte Alvirah, ‘maar ik had het geld liever aan goede doelen gegeven. Je weet het, Willy, mensen die veel krijgen dienen ook veel te geven.’

O nee, dacht Willy, wat gaat ze zeggen als ik haar vanavond die ring geef? Hij besloot om haar alvast een beetje voor te bereiden. ‘Schat, denk er eens zo over na. Niets maakt me gelukkiger dan ons leven samen, dus dat vier ik graag. Ik zou het vervelend vinden als ik niet mag tonen hoe blij ik de afgelopen vijfenveertig jaar met je ben geweest. En ik heb nog iets wat ik je vanavond wil geven. Als je het niet wilt aannemen, dan zal me dat enorm kwetsen.’ Gesproken als een ware politicus, dacht hij.

Alvirah leek ontroerd. ‘O, Willy, dat spijt me. Natuurlijk ben ik blij dat ik hier ben. En, als je erover nadenkt, was jij degene die toentertijd voorstelde om dat lot te kopen. Ik vond dat we wel een betere bestemming hadden voor dat geld. Ik ben heel blij dat we hier zijn en zal ook blij zijn met alles wat je me wilt geven.’

Ze stonden in de opening van de balkondeur en bewonderden het uitzicht over de oceaan. Willy sloeg zijn arm om haar heen. ‘Zo mag ik het horen, schat. En denk je eens in, deze week gaan we elke minuut van de dag met volle teugen genieten.’

‘Precies,’ zei Alvirah.

‘En je ziet er prachtig uit.’

Nog een kostenpost, dacht Alvirah. De kapper waar ze normaal gesproken naartoe ging was op vakantie geweest dus had ze haar haar laten verven bij een peperdure zaak. Haar vriendin, barones von Schreiber, eigenaresse van de Cypress Point Spa, had haar dat adres aangeraden. Ik had kunnen weten dat

Min zo'n zaak zou aanraden, dacht ze, maar ze moest toegeven dat haar haar precies die lichtrode tint had waar ze zo'n fan van was. Monsieur Leopoldo had haar kapsel in een goed model geknipt. En omdat ze sinds de kerstdagen al vijf kilo kwijt was, kon ze weer de mooie kleding dragen die Min twee jaar geleden voor haar had uitgekozen.

Willy knuffelde haar. 'Liefje, is het niet fijn om te weten dat je na een cruise als dit in je volgende column alleen maar over een ontspannen vakantie kunt schrijven?'

Maar zelfs toen hij het zei be kroop hem het gevoel dat het waarschijnlijk anders zou gaan verlopen. Dat was namelijk altijd het geval.